

POGLAVLJE 1

*Pokrajina Sussex u Engleskoj
Ljeto 1813.*

BRAM JE ZURIO u par velikih tamnih očiju. Očiju koje su odražavale neočekivani tračak inteligencije. Ovo bi moglo biti jedno od onih rijetkih ženskih stvorenja koja se daju urazumiti.

„Onda dobro,” reče. „Možemo to učiniti na lakši način, ili na teži, ti biraj.”

Tiho frknuvši nosom, ona okrene glavu. Kao da on uopće ne postoji.

Povrijeđena ponosa, Bram prebaci težinu na svoju zdravu nogu. On je bio potpukovnik u britanskoj vojsci, visok 185 centimetara. Govorili su mu da djeluje vrlo impozantno. Obično bi već sam njegov znakoviti pogled ugušio i najmanji nagovještaj neposluha. Nije bio navikao da ga bilo tko ignorira.

„Slušaj me sad i slušaj me dobro.” Povukao ju je za uho i rekao joj dubokim tihim glasom: „Ako ti je život mio, učinit ćeš ono što sam rekao.”

Iako nije na to rekla ni riječ, njezin odgovor bio je jasan: *Možeš me poljubiti u moje veliko vuneno dupe.*

Bezobrazna ovca.

„Ah, englesko selo. Tako dražesno... Tako mirisno.” Colin je prišao probijajući se kroz rijeku vune prethodno skinuvši svoj najelegantniji kaputić kupljen u Londonu. Obrisao je rukavom znoj s čela i upitao: „Pretpostavljam da to ne znači da se sad možemo lijepo okrenuti i vratiti doma?”

Ispred njih jedan je dječak gurao prevrnutu kolica čiji se teret, zrnje kukuruza, rasuo po cijelom putu. Bio je to švedski stol na čiju su gozbu izgleda bili pozvani svaki ovan i svaka ovca u Sussexu. Velika gomila ovaca gurala se i blejala oko nesretnog dječaka, časteći se rasutim zrnjem – i u cijelosti zapriječivši prolaz Bramovoj koloni.

„Možemo li okrenuti konje?” upita Colin. „Možda pronademo neki zaobilazni put.”

Stajali su nasred izrovane prašnjave ceste koja se protezala uskom zavijenom dolinom. S jedne strane dizao se obronak klesane šume, a s druge nekoliko desetaka metara goleti koja je cestu dijelila od opasnih litica. A ispod njih – *daleko* ispod njih – pružalo se blještavo tirkizno more. Kad je vrijeme bilo suho i jako vedro, Bram zaškilji prema tankoj ljubičastoj crti na obzoru, mogao se čak vidjeti i komadić francuske obale.

Tako blizu. Doći će on dotamo. Ne danas, ali uskoro. Ima ovdje zadak koji treba obaviti, i što ga prije izvrši, to će se prije pridružiti svojoj regimenti. Ništa ga neće zaustaviti.

Osim ovaca. K vragu. Činilo se da su ih zaustavile ovce.

Začuje se jedan grubi glas: „Ja ću to srediti.”

Pridružio im se Thorne. Bram skrene pogled udesno i opazi svog narednika, planinu od čovjeka, kako skida pušku s ramena.

„Thorne, ne možeš ih pobiti puškom.”

Poslušan kao i uvijek, Thorne spusti pušku. „Onda ću bajunetom. Baš sam ga sinoć naoštrio.”

„Ne možemo ih ni poklati.”

Thorne slegne ramenima. „Gladan sam.”

Da, takav je bio Thorne – izravan, praktičan. Nemilosrdan.

„Svi smo mi gladni.” Bramu želudac zakrulji potvrđujući da govori istinu. „Ali nama je sada cilj raščistiti put, a mrtvu ovcu je teže pomaknuti od žive. Morat ćemo ih gurati pred sobom.”

Thorne spusti kundak puške, zakoči je, a zatim jednim žustrim pokretom gurne kundakom jednu vunastu stražnjicu. „Pokret, vražja zvijeri.”

Životinja napravi nekoliko koraka uzbrdo, potaknuvši ostale da je slijede. Dolje niz cestu, kočijaši su potjerali konje naprijed prije nego što su morali ponovno zakočiti, ne želeći odustati od teško izvojevanih nekoliko centimetara napredovanja.

Dvoja kola bila su natovarena potrepštinama za Bramovu regimtu: puškama, streljivom, granatama, tkaninom za uniforme i glinom za čišćenje. Nije žalio troška za svu tu opremu i *dovest* će on nju navrh tog prokletog brda. Čak i ako mu za to bude trebao cijeli dan bez obzira na to što ga je bol paralala od bedra do goljenice sa svakim učinjenim korakom. Njegovi zapovjednici su mislili da se nije dovoljno oporavio da preuzme komandu na bojišnici? On će im dokazati da su u krivu. Korak po korak.

„Ovo je apsurdno”, gundao je Colin. „Ovim tempom, stići ćemo na odredište sljedećeg utorka.”

„Prestani brbljati i kreni naprijed.” Bram gurne jednu ovcu čizmom, trznuvši se pritom. Noga ga je već strahovito boljela, a zadnja stvar koja mu je trebala bio je ovaj davež, a baš je to naslijedio, zajedno s očevim računima i posjedima: odgovornost za svog rasipnog bratića Colina Sandhursta. Lorda Paynea.

Gurnuo je još jednu ovcu čizmom u bok i time zaslužio ogorčeno blejanje te još nekoliko centimetara napretka.

„Imam jednu zamisao”, reče Colin.

Bram zastenje. Nije ga to nimalo iznenadilo. Kao odrasli ljudi, on i Colin bili su tek malo više od običnih poznanika. Ali proveli

su nekoliko godina zajedno na Etonu i Bram se sjećao da je njegov mlađi bratić bio pun svakakvih zamisli. Zamisli koje su ga do grla uvalile u govna. Doslovno, barem jednom prilikom.

Colin pogleda Brama, pa Thornea, pa ponovno jednog i drugog očima punim nade. „Gospodo, pitam ja vas, imamo li mi, ili nemamo, veliku zalihu baruta?”

„BLAŽENI MIR SRCE je i duša naše male zajednice.”

Tristotinjak metara dalje, Susanna Finch sjedila je u prelijepom salonu pansiona za mlade dame iz dobrih obitelji Kraljičin rubin. U prostoriji ukrašenoj čipkastim zavjesama društvo su joj pravile tri najnovije stanovnice pansiona: gospođa Highwood i njezine tri neudate kćeri.

„Ovdje u Vretenastoj Uvali mlade dame uživaju u blagodatima ljekovitog okružja.” Susanna pokaže na skupinu mladih dama okupljenih oko kamina koje su bile udubljene u vezenje. „Vidite, pucaju od zdravlja i slika i prilika su otmjenosti i profinjenosti. Mlade dame istovremeno podignu glave i osmjehnu joj se spokojnim, stidljivim smiješkom.

Odlično. Ona im s odobravanjem kimne.

Dame iz Vretenaste Uvale obično ne bi potratile ovako lijepo popodne na vezenje. Šetale bi okolicom, kupale se u uvali ili se penjale po liticama. Ali ovakvih dana, kad su novi posjetitelji dolazili u selo, svi su bili svjesni da je potrebna barem neka naznaka doličnosti. Susanna nije imala ništa protiv malih bezazlenih varki kad je mladi ženski život bio u pitanju.

„Želite li još malo čaja?” upita, uzimajući čajnik sa svježe pripremljenim čajem od gospođe Nichols, postarije vlasnice pansiona. Da je gospođa Highwood malo pažljivije pogledala, možda bi primijetila da središnji dio veza Kate Taylor krase blage galske prostote. Ili da igla Violet Winterbottom uopće nema konac.

Gospođa Highwood šmrčne. Iako je dan bio blag, ona se žustro hladila lepezom. „Da, gospođice Finch, možda će ovo mjesto goditi mojoj Diani!” Ona pogleda najstariju kćer. „Bili smo kod najboljih liječnika, isprobali toliko raznih lijekova. Čak sam je vodila i u toplice u Bath ne bili se izliječila.”

Susanna sućutno kimne. Koliko je uspjela shvatiti, Diana Highwood patila je od blagih napada astme od najranije dobi. Kose boje lana i prelijepih ružičastih usana na kojima je uvijek počivao smiješak, najstarija gospođica Highwood bila je prava ljepotica. Međutim, Susanna je iskreno sumnjala da su liječnici i lijekovi ono što je mladu damu vodilo ozdravljenju.

Ona se prijateljski osmijehne Diani. „Sigurna sam da će boravak ovdje u Vretenastoj Uvali biti od velike koristi za zdravlje gospođice Highwood. Zapravo, bit će korisno za sve vas.”

Posljednjih je godina Vretenasta Uvala postala primorsko određite određene vrste mladih dama iz uglednih obitelji, one vrste s kojom nitko nije znao što bi započeo. To je uključivalo boležljive, one sklone skandaloznom ponašanju i one bolno stidljive; mlade supruge neoduševljene bračnim životom, i mlade dame previše oduševljene pogrešnim muškarcima... Sve su njih ovamo doveli skrbnici, kojima su one predstavljale prevelik problem. Ti su se skrbnici nadali da će ih morski zrak izliječiti od njihovih boljki.

A kao jedina kći jedinog lokalnog plemića, Susanna je logično postala domaćica sela. Ove čudne mlade dame s kojima nitko ne zna što bi započeo... ona je znala što s njima započeti. Ili, bolje rečeno, znala je što s njima ne treba započeti. Nisu im bili potrebni nikakvi „lijekovi”. Nisu njima trebali liječnici koji bi im boli vene iglama ili matrone iz škola za dame koje bi urlale neka isprave dikciju. One su samo trebale mjesto gdje će moći biti ono što jesu.

A Vretenasta Uvala je bila baš takvo mjesto.

Gospođa Highwood zamaše žustro lepezom. „Gospođice Finch, ja sam udovica bez sinova. Jedna od mojih kćeri mora se

dobro udati, i to brzo. Velike nade ulažem u Dianu, s obzirom na to koliko je ljupka. Ali ne ojača li do sljedeće sezone...” Odmahne nevoljko u smjeru srednje kćeri koja je sa svojim naočalama i tamnom kosom bila sušta suprotnost svojoj sestri. „Neću imati drugog izbora no pričekati da Minerva debitira.”

„Ali Minerva ne mari za muškarce”, doda mlada Charlotte uslužno. „Ona više voli zemlju i kamenje.”

„To se zove geologija”, reče Minerva. „To je znanost.”

„To je neizbježan put u usidjelištvo, kažem ja tebi! Ti nerazumna djevojko. Daj barem sjedi ravno u stolcu.” Gospođa Highwood uzdahne i još jače počne mahati lepezom. Obrati se Susanni: „Očajavam zbog nje, uistinu očajavam. Zato se Diana mora oporaviti, shvaćate li? Možete li vi uopće zamisliti Minervu u društvu?”

Susanna se suzdrži da se ne nasmije. Lako si je mogla zamisliti taj prizor. Vjerojatno bi bio vrlo sličan njezinom debiju. Poput Minerve, i nju su zanimale stvari koje nikako ne bi smjele zanimati jednu damu iz ugledne obitelji i zato su joj njezini rođaci stalno prigovarali te zbog toga očajavali. Na balovima ona bi bila ona pjevava Amazonka u kutu koja bi se najradije stopila s tapetama, kad bi joj to boja kose dopustila.

A što se tiče gospode koju je upoznala... nijedan je nije uspio oboriti s nogu. Iskreno govoreći, nijedan se baš nije ni potrudio oboriti je s nogu.

Ona slegne ramenima prisjećajući se neugodnih situacija. To vrijeme je sada bilo iza nje.

Pogled gospođe Highwood padne na knjigu u kutu stola. „Drago mi je vidjeti da držite primjerke *gđe Worthington* pri ruci.”

„O, da”, odgovori Susanna, posegnuvši za knjigom uvezanom u plavu kožu. „Kopije *Mudrosti gđe Worthington* pronaći ćete posvuda po selu. Mi je smatramo vrlo korisnom knjigom.”

„Čuješ li ti to, Minerva? Bilo bi ti korisno da ju naučiš napamet.” Kad je Minerva zakolotala očima, gospođa Highwood reče:

„Charlotte, daj otvori knjigu. Pročitaj naglas početak dvanaestog poglavlja.”

Charlotte posegne za knjigom i otvori je, nakašlje se i počne čitati naglas dramatičnim glasom. „Poglavlje dvanaesto. Opasnosti pretjerane naobrazbe. Intelekt mlade dame uvijek treba biti poput njezinog donjeg rublja. Prisutan, netaknut i neprimjetan slučajnom promatraču.”

Gospođa Highwood se glasno nakašlje. „Da. Baš tako. Čuj i počuj, Minerva. Saslušaj dobro i vjeruj svakoj riječi u toj knjizi. Kao što kaže gospođica Finch, otkrit ćeš da je ta knjiga vrlo korisna.”

Susanna polako ispije gutljaj čaja, progutavši ga s gorčinom. Ona, sama po sebi, nije bila ljutita ili zlonamjerna osoba, no kad bi je izazvali, bilo joj je jako teško obuzdati se.

A ova knjiga ju je izazivala, beskrajno ju je izazivala.

Mudrosti gdje Worthington namijenjene mladim damama bilo je prokletstvo svake razumne djevojke na svijetu. Bilo je to štivo prožeto glupim i štetnim savjetima. Susanna bi veselo poderala njezine stranice i napravila od njih prašak, usipala ga u bočicu, nalijepila na nju sličicu s lubanjom i prekriženim kostima i stavila je na najvišu policu u svojoj radionici, točno pokraj sušenog lišća otrovnog crvenog naprstka i ubojite crne bunike.

No umjesto toga, zavjetovala se da će pokušati iz optičaja ukloniti što više kopija te knjige. Pospremiti ih u neku vrstu karantene. Bivši stanovnici Kraljičinog rubina slali su joj knjige iz svih zakutaka Engleske. Niste mogli ući ni u jednu prostoriju u Vretnastoj Uvali, a da ne ugledate barem jedan primjerak *Mudrosti gdje Worthington*. I baš kako što je Susanna rekla gospođi Highwood, smatrali su knjigu vrlo korisnom. Bila je savršenih dimenzija za poduprijeti odškrinut prozor. Bila je također savršena za ublažavanje udaraca kad bi netko širom otvorio neka vrata ili kao uteg za papire. Susanna je svoje kopije rabila kao prešu za ljekovito bilje. Ili povremeno, za vježbe gađanja.

Ona kimne Charlotte. „Smijem li?” Uzme knjigu iz djevojčinih ruku i podigne je visoko. A zatim, uz jedan žustri bum, zgnječi njome jednog dosadnog komarca.

„NEĆE ZNATI ŠTO ih je snašlo.” Petom svoje čizme, Colin je razbacivao prvu hrpicu baruta.

„Ništa njih neće snaći”, reče Bram. „Nećemo rabiti granate.”

Zadnja stvar koja im je trebala bila je frcanje šrapnela naokolo. On je stoga pripremio ćorke – barut omotan u papir za malo buke i raspršene prašine.

„Jesi li siguran da se konji neće uplašiti?” upita Colin, odmatajući kalem sporogorećeg fitilja.

„To su životinje istrenirane za borbu. Imune su na eksplozije. Ali ovce, s druge strane...”

„Razletjet će se kao muhe”, reče Colin, zabljesnuvši ga nestašnim smiješkom.

„Nadam se.”

Bram je znao da je bombardiranje ovaca neodgovorno, nepromišljeno i zapravo prilično glupo, baš kao i sve djetinjaste zamisli njegova bratića. Zasigurno je morao postojati bolji i učinkovitiji način za razbijanje barikade od ovaca koji nije uključivao barut.

Ali vrijeme je prolazilo, a Bram je bio nestrpljiv da krenu dalje, iz više od jednog razloga. Prije osam mjeseci metak mu je probio desno koljeno i uništio mu život. Proveo je mjesec osuđen na krevet, još nekoliko tjedana šepajući i stenjući niz bolničke hodnike, poput nekog duha koji za sobom vuče lance. Nekih dana tijekom oporavka, Bram je bio siguran da će *on* eksplodirati.

A sada je bio tako blizu – samo kilometar i pol – do Summerfielda i Sira Lewisa Fincha. Još samo kilometar i pol do ponovnog preuzimanja komande. I neće njega zaustaviti stado debelih ovaca kojima će se utroba rasprsnuti nastave li se i dalje častiti tim kukuruzom.

Jedna dobra, uredna eksplozija bila je baš ono što mu je u ovom trenutku trebalo.

„Bit će dovoljno”, poviče Thorne, prosuvši zadnje punjenje baruta na vrhu brežuljka. Dok se probijao natrag kroz ovce doda: „Sve je čisto niz puteljak. Vidi se daleko dolje.”

„Ali u blizini *jest* jedno selo, zar ne?” upita Colin. „Bože, reci mi da je tamo selo.”

„Tamo je jedno selo”, odgovori Bram, pospremajući neiskorišten barut. „Vidio sam na mapi. Nekakav Zaljev ili Kakoono... Luka... ne sjećam se točno.”

„Nije me briga kako se zove”, reče Colin. „Dok god ima gostionicu i nešto društva. Bože moj, kako ja mrzim selo.”

Thorne reče: „Vidio sam selo, nedaleko od one uzvisine.”

„Nije izgledalo lijepo, je li?” Colin reče pogledavši ga ispod oka dok je posezao za šibicama. „Bilo bi grozno da je lijepo. Dajte mi radije neko vlažno, ustajalo, razvratno i odvratno selo. Od zdravog života ježi mi se koža.”

Narednik ga pogleda smrtno ozbiljnim pogledom. „Ništa ne znam o tome što je lijepo, a što nije, gospodine lorde.”

„Da, to mi je jasno”, promrmlja Colin. Kresnuo je šibicu i upalio fitilj. „Imaš pravo.”

„GOSPOĐICE FINCH, KAKVOG li dražesnog mjestašca”, Diana Highwood pljesne rukama.

„Da, svi mi stanovnici slažemo se da je dražesno.” Skromno se osmjehnuvši, Susanna povede svoje gošće na livadu iznad sela. „Ovdje imamo crkvu, Sv. Uršule – čuveni primjerak srednjevjekovne arhitekture. Naravno, sve ovo zelenilo samo po sebi je divno.” Suzdržala se pokazati jedan travnati teren ovalnog oblika koji su rabili za kriket i boćanje, pa je brzo skrenula pozornost gospođice Highwood prema nečem drugom da ne bi ugledala par nogu u čarapama koje su visjele s jednog stabla.

„Pogledajte ovo gore.” Pokazala je prstom prema hrpi kamenih svodova i tornjića koji su ukrašavali jednu liticu. „Ovo su ruševine dvorca Rycliff. One su savršene za slikanje ili crtanje.”

„O, kako savršeno romantično”, uzdahne Charlotte.

„Djeluje vlažno”, izjavi gospođa Highwood.

„Nipošto. Za mjesec dana u dvorcu će se održati naš tradicionalni ljetni sajam. Na njega dolaze obitelji iz deset župa, neke čak iz Eastbournea. Mi dame odjenemo srednjevjekovnu odjeću, a moj otac organizira izložbu za djecu iz okruga. Znaate, on je kolekcionar, prikuplja drevne viteške oklope. Između ostalog.”

„Kako je to divno”, reče Diana.

„To je vrhunac svakog našeg ljeta.”

Minerva je zurila u liticu. „Kakav je sastav ovih stijena? Jesu li to pješćane ili vapnenačke stijene?”

„Ovaj... mislim da su pješćane.” Susanna im skrene pozornost na jednu crvenu fasadu s druge strane puteljka. Sa širokih prozorskih lončanica razlijevali su se cvjetni pupoljci, na laganom se povjetarcu njihao zlatnim slovima ispisan natpis.

„A ovo je naša slastičarnica. Vlasnik, gospodin Fosbury, peče sjajne kolače koji su dostojni najboljih londonskih slastičarnica.”

„Kolače?” Usta gospođe Highwood iskrive se u izraz krajnjeg gađenja. „Nadam se da ne uživete u pretjeranoj količini kolača.”

„O, ne”, slaže Susanna. „Vrlo rijetko.”

„Diani su kolači strogo zabranjeni. A ova” – pokaže prstom na Minervu – „bojim se, polako kreće prema debljini.”

Na majčinu uvredu Minerva spusti pogled na svoja stopala. Činilo se kao da intenzivno proučava šljunak pod njima. Ili možda preklinje zemlju da se otvori i proguta je.

„*Minerva*”, zagrmi njezina majka. „Držanje.”

Susanna primi mladu ženu pod ruku. „Imamo najsunčanije vrijeme u cijeloj Engleskoj. Jesam li vam to spomenula? I da, pošta stiže dvaput tjedno. Zanima li vas obilazak trgovina?”

„Trgovina? Ja vidim samo jednu.”

„Ovaj, da. I imamo samo jednu. Ali ona, znate, ima sve što nam treba. U Brightovoj Svaštarnici možete pronaći sve što mlada dama može poželjeti.”

Gospođa Highwood pregleda ulicu. „A gdje je liječnik? Diana mora u svakom trenutku imati liječnika pri ruci, da joj pusti krv ukoliko dobije napad astme.”

Susanna se trzne. Nije čudno da Diana nikako ne može ozdraviti kad je liječe na tako užasan i beskoristan način, puštanjem krvi. Bio je to „lijek” koji će te prije lišiti života nego ga sačuvati. Takvu je vrstu liječenja Susanna i sama jedva preživjela. Iz navike, popravi svoje do lakta duge rukavice čiji su je šavovi grebli po davno zaraslim ožiljcima koje su srivale.

„Ima jedan liječnik u obližnjem gradiću”, reče. Bio je to liječnik kojem ona ne bi dopustila prići ni stoci, a kamoli jednoj mladoj dami. „Ali ovdje u selu imamo vrlo dobru ljekarnu.” Nadala se da gospođa Highwood neće propitivati o kakvoj se ljekarni radi.

„A što je s muškarcima?” upita gospođa Highwood.

„Muškarcima?” ponovi Susanna. „Što s njima?”

„S toliko mladih neudatih dama koje ovdje borave, zar niste preplavljeni lovcima na miraz? U Bathu je sve vrvjelo od njih i svi su zinuli na Dianin miraz. Kao da bi se ona udala za nekog slatkorječivog trećeg sina.”

„Nikako, gospođo Highwood.” U ovom slučaju Susanna nije morala okolišati. „Ovdje nema razvratnika koji su dužni na sve strane ili ambicioznih časnika. Zapravo, u Vretenastoj Uvali ima vrlo malo muškaraca. Osim mog oca, tu su samo trgovci i sluge.”

„Ah, ne znam”, uzdahne gospođa Highwood, pogledavši još jednom prema selu. „To je vrlo uobičajeno, zar ne? Moja sestrična, lady Agatha, spomenula mi je jedne nove toplice u Kentu. Mineralne kupke, tretmani čišćenja. Ona se kune u njihovo liječenje živom.”

Susanni se preokrene želudac. Završi li Diana Highwood u jednim takvim toplicama, to bi joj uistinu mogao biti kraj. „Molim vas, gospođo Highwood, nikako se ne može podcjenjivati korist za zdravlje koju ima morski zrak i sunce.”

Charlotte skrene pogled s ruševnog dvorca tek toliko da zava-pi: „Daj da ostanemo, mama. Želim ići na taj ljetni sajam.”

„Ja mislim da se već bolje osjećam”, reče Diana, duboko dišući.

Susanna ostavi Minervu i priđe nervoznoj matroni. Gospođa Highwood je zacijelo jedna teška osoba koja je u velikoj zabludi, ali bilo je očito da voli svoje kćeri i da im želi sve najbolje. Trebalo ju je samo malo ohrabriti i uvjeriti je da napravi pravu stvar.

U svakom slučaju, Susanna je može ohrabriti s velikom iskrenošću. Sve tri sestre Highwood trebale su ovo mjesto. Diana se treba odmoriti od pogrešnog i štetnog načina liječenja. Minervi je trebala prilika da se bez osude bavi onim što je zanima. Mladoj je Charlotte samo trebalo mjesto gdje će smjeti biti djevojčica, mjesto gdje će bez prijekornih pogleda moći protegnuti svoje mlade noge i maštu.

A Susanna je trebala Highwoodove iz razloga koje nije bilo lako objasniti. Nije bilo načina da se vrati u prošlost i poništi nesretne događaje iz svoje mladosti. Ali mogla je pomoći da ove djevojke ne iskuse iste te strahote bez prijatelja, a to joj je bilo dovoljno.

„Vjerujte mi, gospođo Highwood”, reče ona primivši stariju gospođu za ruku. „Vretenasta Uvala je savršeno mjesto za ljetni odmor vaših kćeri. Obecavam vam, bit će zdrave, sretne i sasvim sigurne.”

Bum. Zrakom se prolomio strahovit udar. Susanni su od nje-gove snage zadrhtala rebra.

Gospođa Highwood se rukom uhvati za šešir. „U ime svijeta, zar je to bila eksplozija?”

Sranje. Sranje. Sranje. A sve je išlo kao podmazano.

„Gospođice Finch, vi ste upravo tvrdili da je ovo mjesto sigurno.”

„Oh, ali jest.” Susanna im se osmjehne najumirućijim i naj-ohrabrućijim smiješkom. „Jest, sigurno je. To je zacijelo samo neki brod u Kanalu koji je ispalio signali topovski udar.”

Ona je jako dobro znala da to nije bio nikakav brod. Tu je eksploziju mogao uzrokovati samo njezin otac. Svojevremeno, sir Lewis Finch bio je proslavljeni izumitelj pušaka i topova. Njegov doprinos britanskoj vojsci donio mu je priznanje, utjecaj i prilično bogatstvo. Ali nakon onih incidenata s eksperimentalnim topom, obećao je Susanni da će prestati s probnim gađanjima.

Obećao je.

I dok su se kretale prema puteljku, neka čudna tutnjava prolomi se zrakom.

„Kakva je to buka?” upita Diana.

Susanna odglumi nevinašce. „Kakva buka?”

„Ova buka”, reče gospođa Highwood.

Tutnjava je svakim časkom bivala sve snažnija. Kamenje kojim je bio popločen puteljak podrhtavalo je pod njihovim cipelama. Gospođa Highwood čvrsto zatvori oči i ispusti neki tugaljivi jecaj.

„O, ta buka”, reče Susanna veselo, gurkajući Highwoodice preko puteljka. Kad bi ih barem mogla ugurati u neku kuću... „Ne morate se brinuti zbog te buke. Mi to stalno čujemo. To znači da dolazi promjena vremena.”

„To ne može biti grmljavina.”

„Ne, Ne, nije grmljavina. To je... to je atmosferski fenomen koji uzrokuju povremeni naleti...”

„Ovce.” vrisne Charlotte, pokazujući prstom niz puteljak.

Stado razbjesnelih, vunastih zvijeri projurilo je kroz drevni drveni svod i nahrupilo u selo, jureći prema njima.

„Ah,” promrmlja Susanna. „Baš tako. Povremeni naleti ovaca.”

Požurila je svoje gošće preko puteljka i one su se skupile na vratima Svaštarnice dok su uspaničene ovce prolazile. Zbor nervoznog blejanja parao im je uši.

Ako se njezin otac ozlijedio, ona će ga ubiti.

„Nema razloga za paniku”, vikne im Susanna iz prostorije. „Sesoski život ima svojih posebnih draži. Gospođice Highwood, vaše disanje je u redu?”

Diana kimne. „Dobro sam, hvala.”

„Možete li me onda na trenutak ispričati?”

Ne čekajući na odgovor svojih gošći, Susanna podigne rub suknje i pojuri niz puteljak, izbjegavajući nekoliko zabludjelih ovaca na putu ravno iz sela. Za to joj je trebalo samo nekoliko sekundi. Na kraju krajeva, ovo je bilo jedno jako maleno selo.

Umjesto da krene duljim zaobilaznim putem oko brdašca, ona se uspela prečicom. Kad se približila vrhu, povjetarac je donio nekoliko lebdećih tragova dima i raspršenih komadića vune. Unatoč ovim zlokobnim znakovima upozorenja, uspela se na vrh i ugledala prizor koji nije bio nimalo sličan nekom od pokusnog gađanja njezina oca. Dolje, pri kraju puteljka, dvojica kola zapriječila su put. Zaškiljivši, uspjela je razabrati neke likove koji su se vrzmali oko vozila. Visoke muške figure. Nije među njima bilo nijednog niskog pročelavog gospodina.

Nijedan od njih nije mogao biti Tata.

S olakšanjem uzdahne, udišući pritom oštar zrak ispunjen nekakvim praškom. Sad kad više nije bila paralizirana od straha, pobijedi znatiželja. S velikim zanimanjem krene niz padinu obraslu vrijeskom dok nije došla do uskog, blatnjavog puteljka. U daljini, oni muški likovi prestali su se micati. Bili su je primijetili.

Zaklonivši oči od sunca dlanom, pokušala je razabrati o kome se radi. Jedan od tih muškaraca imao je na sebi časnički kaput. Drugi uopće nije imao kaput. Kad je krenula prema njima, onaj bez kaputa počeo je mahnito mahati. Povjetarac joj je donosio isprekidane njihove povike. Mršteći se, Susanna se približi u nadi da će bolje čuti što joj to viču.

„Čekajte, gospođice, nemojte...”

Tres.

Neka nevidljiva sila podigla ju je s tla i odbacila je postrance na livadu kraj ceste. Sletjela je na rame u visoku travu, a na nju se svom težinom navalila neka razjarena zvijer.

Razjarena zvijer odjevena u jarko crveni kaput.

Zajedno su odskakivali sve dalje od ceste, ublažavajući udarce laktovima i koljenima. Susanni su zubi zveckali u ustima pa se snažno ugrizla za jezik. Tkanina se rasparala i hladni je zrak dopro znatno dalje uz njezino bedro nego što bi to uspjelo nekom pristojnom povjetarcu.

Kad su se prestali okretati i zaustavili se, zatekla se kako nepomično leži pritisnuta nekom golemom, dahćućom težinom. I zakovana intenzivnim zelenim pogledom.

„Št...” izdahnula je istovremeno s pitanjem.

Bum, odgovorio je svijet.

Susanna sagne glavu, gurnuvši je u zaštitu nečega što je prepoznala kao časnički kaput. Vrh limenog gumba bio joj je pritisnut u obraz. Čovjekovo ogromno tijelo bilo je utješan zaklon od tuša blata koji se u tom času sručio na njih. On je mirisao na viski i barut.

Kad se prašina slegla, ona mu obriše prašinu s obrva tražeći u njegovom pogledu neki znak smetenosti i boli. Oči su mu bile budne i inteligentne i još uvijek te zapanjujuće nijanse zelene – jednako tvrde i lijepo prošarane poput žada.

Ona upita: „Jeste li dobro?”

„Jesam.” Glas mu je bio dubok i promukao. „A vi?”

Ona kimne, očekujući da će je osloboditi svoje težine kad mu potvrdno odgovori. Kad on nije pokazao nikakvu namjeru da se pomakne, nju to zaintrigira. Ili je bio teško ozlijeđen ili ozbiljno bezobrazan. „Gospodine, vi ste... ovaj... prilično teški.” *Ovu rečenicu* zasigurno ne može pogrešno protumačiti.

On odgovori: „Vi ste meki.”

Dragi Bože. Što je ovom čovjeku? Odakle je došao? I kako to da je još uvijek bio *na* njoj?

„Imate tu malu ranicu.” Drhtavim prstima obriše nu crvenu mrlju na čelu, blizu početka kose.

„Ah, to je lijepo.”

Lice joj je gorjelo od vrućine. „Vidite li dvostruko?”

„Možda. Vidim dvije usne, dva oka, dva zarumenjela obraza... i tisuću pjegica.”

Ona je zurila u njega.

„Ne brinite, gospođice. Nije to ništa.” Pogled mu se smračio od neke zagonetne nakane. „To će lako izliječiti jedan poljubac.”

Nije još došla do daha, a on pritisne svoje usne na njezine.

Poljubac. Njegova usta dodiruju njezina. Bio je topao i čvrst, a zatim... je završio.

Bio je to njezin prvi pravi poljubac u dvadeset pet godina života, a završio je u trenu. Taj poljubac ostao je sada samo sjećanje, jedino joj je na ustima ostao tračak okusa viskija. I vrućina. Još uvijek je osjećala njegovu strašnu, mušku toplinu. Sa zakašnjenjem zatvori oči.

„Eto, vidite”, promrmlja on. „Sad je sve bolje.”

Bolje? Gore? Mrak iza njezinih vjeđa nije pružao nikakve odgovore pa ona ponovno otvori oči.

Drukčije. Ovaj čudni, snažni čovjek zaštitnički ju je zagrlio i ona se izgubila u njegovom zagonetnom zelenom pogledu, a njegov poljubac odjekivao joj je u kostima snažnije nego topovski udar. I sad se osjećala drukčije.

Njegova toplina i težina... to je bio odgovor. Odgovor na pitanja za koja Susanna nije bila ni svjesna da joj tijelo traži. Dakle ovako bi to bilo ležati ispod muškarca. Osjećati oblik njegova tijela, dok bi mu se njezino prilagođavalo na nekim mjestima, a na drugima se opiralo. Vrućina koja se stvara između dva tijela; dvoboj otkucanja srca koji udaraju u obje strane istog bubnja.

Možda... samo možda... je ovo bilo ono što je čekala osjetiti čitavog života. Ne samo da je obori s nogu – već da je baci preko ceste tako da sleti na glavu dok oko nje eksplodira čitav svijet.

On se otkotrlja na stranu, dajući joj da dođe do zraka. „Otkud ste se vi stvorili?”

„Ja mislim da bih to ja *vas* trebala pitati.” Ona se s mukom nalakti. „Tko ste *vi*? I što vi ovdje radite, za ime svijeta?”

„Zar to nije samo po sebi jasno?” Glas mu je bio ozbiljan. „Bombardiramo ovce.”

„Ah. Ajoj. Naravno da ih bombardirate.” Susanninu empatiju odjednom zamijeni očaj. Naravno da taj nije pri sebi. Bio je to jedan od onih jadnih vojnika koje je uništio rat. Trebala je to znati. Nijedan muškarac *zdravog* razuma nikad je ne bi tako gledao.

Susanna odagna razočaranje. On je barem stigao na pravo mjesto. I sletio na pravu ženu. Ona je bila vještija u liječenju ozljeda glave nego u izbjegavanju kavalirskih očijukanja. Ključno je sada prestati o njemu razmišljati kao o golemom, muževnom čovjeku već ga jednostavno smatrati osobom kojoj je potrebna pomoć. Neprivlačnom, šugavom osobom, nekim poput nekog eunuha.

Ona ispruži ruku prema njemu i pomiluje ga jednim prstom po obrvi. „Nemojte se bojati”, reče smirenim, jednoličnim glasom. „Sve je u redu. Bit ćete vi sasvim dobro.” Obuhvati mu bradu i pogleda ga ravno u oči. „Ovce vam ne mogu nauditi.”